

Rozkaz aneb Sen čtvrtý

Je to starý sen z doby, kdy ještě chlapcům hrozilo, že si budou povinně hrát na válku...

„Stříhali dohola malého chlapečka...“ – to mi znělo v uších pořád dokola. A fakt jsem seděl na kovový otáčecí židli a „kadeře padaly na zem a zmíraly“. Byl jsem na vojně. První den. Po celej svůj život jsem si nedovedl představit horší místo a horší situaci. A teď jsem tady. Hrůza. Hnus. Všichni, co to už mají za sebou, mi říkali, ať se tvářím sebejistě. Tvářil jsem se tak v hnusným špinavým vlaku, kde se všichni ožírali a pak dělali bordel. Tvářil jsem se tak na buzerplacu. Ale pak na tý židli už to nešlo. Nemám vlasy. Nemám svý oblečení – tak jaká sebejistota?

Pak už to běželo jak ve filmu, jenže na ten jsem se nedíval, v něm jsem hrál. Musel jsem hrát. Dostali jsme nějaký krámy, hadry a taky velitele světlice, což je kretén, o kterým se asi dá i pochybovat, že se umí podepsat. No ale jo – taky mi říkali, že čím větší blb, tím lepší velitel. Tohle je z hlediska všech těch uhozených řádů (*kuň se zapřahá hlavou ve směru jízdy...*) dobrý velitel.

A tak to tady jde den za dnem, je to dlouhý film. Budíček, rozevčička, snídaně, dopolední zaměstnání, oběd (někdy se dá i jíst), odpolední zaměstnání, večere, osobní volno (jak můžu mít osobní volno, když nesmím ven?), večerka. Buzerace. Samoučelnosti. Kdyby tahle armáda musela bojovat, nepřítel by měl vyhráno předem. Šikana žádná, i když před tou mě pár lidí taky varovalo. Asi jsem se vykoupil hraním na kytaru, kterou jsem si přivezl s sebou – a to i největším ranařům kupodivu měknou rysy. Vzpomínají na nějaký svý holky a tak. Napíše, nenapíše... přijede, neprijede... Je to jasný: nenapíše a neprijede. Já to znám. Už nemusím psát dopisy, protože není komu. A tak píšu písničky (i když taky není komu), který mě občas dostanou ven, když se armáda chlubí, jak je kulturní.

Táta mi říkal, že vojna dělá z kluků chlapy. Já myslím, že ne. Vojna dělá z lidí hovada, který žijou od rozkazu k rozkazu. A kdo tohle žere, není normální. Nabízeli nám i nějaký papíry, že armáda potřebuje odborníky a tak. Aní omylem. Nesnáším armádu. A pořád se tu žvaní o tom, že je třeba udržet mír a bojovat za něj. Jo, třeba bombama, ne? To je kravina, jakou svět neviděl. To přece armády dělají války. Takže kdyby nebyly armády, byl by mír rovnou a nemuselo by se za něj bojovat. Ale vysvětlete to někomu, kdo má místo mozku špenát.

Po těchto pacifistických úvahách (lze ve snu uvažovat?) Michal pak dlouho nemohl usnout, protože se bál, že se to všechno stane. Tento sen se mu zdál několikrát. A pak vznikla profesionální armáda a Michal to šel oslavit. Sen se mu už nikdy nezdál...